

ด่วนที่สุด

ที่ สค 0001/ 497

สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
128 อาคารพญาไทพลาซ่า ถนนพญาไท กทม. 10400

๕ เมษายน 2549

เรื่อง ความเห็นและข้อเสนอแนะของสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เรื่อง “นโยบายการช่วยเหลือ
เยียวยาผู้ได้รับผลกระทบจากการรักษาของสถานพยาบาลของรัฐในด้านสิทธิมนุษยชน”

กราบเรียน นายกรัฐมนตรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย คำพิพากษา คดีหมายเลขแดงที่ ส. 76/2549 วันที่ 31 มกราคม 2549

1. ความเป็นมา

ตามที่สื่อมวลชนได้นำเสนอกรณี เด็กชายชญาทร ปะดังถาเน หรือ “น้องเต๋า” อายุ 3 ขวบ บุตรชายนายไชยา ปะดังถาเน และนางสาวทิวากาล อ่อนโย ได้เข้ารับการรักษาฟันผุ โดยการอุดฟันที่โรงพยาบาล ชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งเป็นสถานพยาบาลของรัฐ เมื่อวันที่ 4 มีนาคม 2546 ภายหลังจากการรักษาจากแพทย์แล้ว ปรากฏว่าสมองใช้งานไม่ได้ แขนขามือเท้าเกร็งตลอดเวลา ไม่รู้สึกตัว ตาปิดหูหนวก พูดไม่ได้ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ต้องใส่ท่อช่วยการหายใจ ไม่สามารถรับประทานอาหารเองได้ต้องให้อาหารทางสายยาง และเด็กชายชญาทรฯ โดยนางสาวทิวากาล อ่อนโย ผู้แทนโดยชอบธรรม และนางสาวทิวากาล อ่อนโย เป็นโจทก์ยื่นฟ้อง ทัณฑ์แพทย์ วลีพรรณ วีระพงศ์ และนายแพทย์วงษ์สวัสดิ์ ตันวิสุทธิ และนายแพทย์ปัจจุบัน เหมหงษา และกรมสนับสนุนบริการสาธารณสุข และกระทรวงสาธารณสุข เรียกค่าเสียหายเป็นจำนวน 12,915,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีของเงินต้น ต่อมาศาลจังหวัดนนทบุรี ได้มีคำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ ส.76/2549 เมื่อวันที่ 31 มกราคม 2549 ให้กระทรวงสาธารณสุข จ่ายค่าชดเชยให้ผู้ปกครอง และเด็กชายชญาทรฯ เป็นเงินจำนวน 4.49 ล้านบาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีของเงินต้น (ปรากฏรายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วย) ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขจะดำเนินการอุทธรณ์ต่อไปนั้น และต่อมาในวันที่ 21 มีนาคม 2549 บิดาและมารดา พร้อมด้วยเด็กชายชญาทรฯ ได้เดินทางมาที่กระทรวงสาธารณสุข เพื่อขอให้กระทรวงฯ ยุติการยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้น จังหวัดนนทบุรี และขอให้กระทรวงสาธารณสุขชดเชยเงิน 4.49 ล้านบาท เนื่องจากฐานะทางบ้านยากจน และต้องการเงินมารักษาพยาบาลบุตรชายอย่างเร่งด่วน ซึ่งจากเหตุการณ์ดังกล่าว เป็นกรณีศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการดูแลรักษาพยาบาลของหน่วยงานของรัฐ ซึ่งเมื่อเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวแล้วย่อมมีผลกระทบในด้านสิทธิมนุษยชนที่ทุกคนควรได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย

/ 2. ข้อกฎหมาย...

2. ข้อกฎหมาย

2.1 แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐในหมวด 5 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 75 ที่กำหนดให้รัฐต้องดูแลให้มีการปฏิบัติตามกฎหมาย ค้ำครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคล

2.2 นโยบายของคณะรัฐมนตรี พันตำรวจโททักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีแถลงต่อรัฐสภา วันพุธที่ 23 มีนาคม 2548 ในส่วนที่เป็นนโยบายเกี่ยวกับการส่งเสริมประชาธิปไตยและกระบวนการประชาสังคมรัฐบาล มุ่งมั่นที่จะส่งเสริมและพัฒนาระบอบประชาธิปไตย โดยเน้นการมีส่วนร่วมและการค้ำครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน รวมถึง การร่วมกับทุกฝ่ายที่จะส่งเสริมและยกระดับสิทธิมนุษยชนให้ทัดเทียมระดับสากล

2.3 ยุทธศาสตร์ที่ 7 ของแผนการบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2548 – 2551 ได้มียุทธศาสตร์ ในเรื่องการส่งเสริมประชาธิปไตยและกระบวนการประชาสังคม โดยมีประเด็นในการส่งเสริมสิทธิเสรีภาพของ ประชาชนให้ทั่วถึงและเท่าเทียม ตลอดจนสร้างความเข้าใจในเรื่องสิทธิมนุษยชนอย่างกว้างขวางในทุกระดับ

2.4 มติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 เรื่อง การยุติการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตามที่สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเสนอ โดยมีมติปรับแก้ไขในกรณีเกิดกรณีพิพาท ระหว่างส่วนราชการกับเอกชน หรือรัฐวิสาหกิจกับเอกชน ให้ดำเนินการ ดังนี้

1) ให้เจ้าของเรื่องส่งเรื่องให้สำนักงานอัยการสูงสุดดำเนินการว่าต่างหรือให้แก้ต่างให้ หากสำนักงานอัยการสูงสุดมีความเห็นฟ้องจะรับดำเนินการว่าความให้ ก็ให้ดำเนินการต่อไป แต่ถ้ามีความขัดแย้ง ให้สำนักงานอัยการสูงสุดแจ้งฐานะคดีต่อเจ้าของเรื่องว่าจะไม่รับดำเนินการให้ และส่งเรื่องคืนกลับไปให้เจ้าของเรื่อง หากเจ้าของเรื่องเห็นฟ้องด้วยกับสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นอันยุติการดำเนินคดี

2) ถ้าเจ้าของเรื่องแจ้งยืนยันให้สำนักงานอัยการสูงสุดดำเนินการว่าต่างหรือแก้ต่างให้ ใน เรื่องเดิม ให้สำนักงานอัยการสูงสุดเสนอเรื่องให้อัยการสูงสุดชี้ขาดตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการ ดำเนินคดีแพ่งของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2538

3) หากอัยการสูงสุดชี้ขาดเห็นฟ้องกับข้อเสนอของเจ้าของเรื่องก็ให้สำนักงานอัยการสูงสุด ดำเนินการตามนั้นต่อไป แต่ถ้าอัยการสูงสุดชี้ขาดยืนยันความเห็นแย้ง ก็ให้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการชี้ขาดการยุติ ในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาตัดสินชี้ขาด แล้วเสนอคณะรัฐมนตรี เพื่อทราบต่อไป

2.5 พระราชบัญญัติสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พ.ศ. 2543 มาตรา 10 ได้บัญญัติว่า สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเป็นองค์กรสะท้อนปัญหาเศรษฐกิจและสังคม โดยมีใช้เป็นองค์กรเพื่อ ต่อรองผลประโยชน์ของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลใด มีอำนาจหน้าที่ให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะต่อคณะรัฐมนตรี ในปัญหาที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจและสังคม เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ที่บัญญัติในหมวด 5 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

2.6 จากการประชุมสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ 7/2549 เมื่อวันที่ 5 เมษายน 2549 ได้พิจารณาแล้วมีความเห็นว่า สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติสามารถเสนอข้อเท็จจริงและข้อเสนอแนะในเรื่องการช่วยเหลือเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบจากการรักษาพยาบาลที่เป็นประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจและสังคมต่อคณะรัฐมนตรีได้

3. ข้อเสนอ

เนื่องจากกรณีในลักษณะทำนองดังกล่าวนี้ ได้เกิดขึ้นในประเทศไทยหลายกรณีแล้ว หากรัฐจะกำหนดเป็นรัฐประศาสนโยบาย โดยคำนึงถึงประโยชน์ของรัฐและประโยชน์สาธารณะประกอบกัน โดยที่ไม่เป็นการเสียหายแก่การบริหารจัดการประเทศ จึงเห็นสมควรกำหนดเป็นนโยบายในการดำเนินคดีแพ่งของกระทรวง ทบวง กรม ให้กระทรวงสามารถใช้ดุลยพินิจยุติคดีหรืออุทธรณ์คดี เมื่อศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาแล้วได้ โดยนอกจากจะพิจารณาผลประโยชน์ของทางราชการแล้วให้คำนึงถึงความจำเป็นเดือดร้อนของประชาชนประกอบกันด้วย อันจะไม่เป็นการเพิ่มภาระความเดือดร้อนหรือสร้างปัญหาให้กับประชาชนจากบริการสาธารณะของรัฐ

อนึ่ง เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาเร่งด่วนเฉพาะหน้า สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เห็นสมควรเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาให้ส่วนราชการยุติคดีนี้ และจ่ายค่าชดใช้ตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้นโดยเร็ว เพราะเป็นคดีที่สร้างความสะเทือนใจต่อสาธารณชนและการประวิงเวลาการจ่ายค่าชดใช้จะทำให้ผู้เสียหายได้รับความเดือดร้อนเป็นอย่างมาก ทั้งนี้ สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติจะได้เร่งดำเนินการศึกษาเรื่องนี้ในภาพรวมอย่างละเอียดถี่ถ้วน เพื่อจักได้เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีพิจารณากำหนดเป็นนโยบายในการดำเนินการของส่วนราชการในโอกาสต่อไป

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาเสนอต่อคณะรัฐมนตรีตามที่เห็นสมควรต่อไป จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(นายโคทม อาริยา)

ประธานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

สำนักงานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

โทร. 0-2612-9172, 0-2612-9222 ต่อ 228

โทรสาร 0-2612-9179-80

(๓๑)

คำพิพากษา

สำหรับศาลใต้

คดีหมายเลขคำที่ ส.๙๑๖/๒๕๔๖

คดีหมายเลขแดงที่ ส.๗๖/๒๕๔๙

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลจังหวัดนนทบุรี

วันที่ ๓๑ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

ความแพ่ง

}	ระหว่าง	เด็กชายชานุกุช ประดิธนา โดยนางสาวทิวากาล อ่อนโย ผู้แทนโดยชอบ	
		รวม ที่ ๑ นางสาวทิวากาล อ่อนโย ที่ ๒	โจทก์
		ทันตแพทย์หญิงวชิรพรรณ วีระพงษ์ ที่ ๑ นายแพทย์วงษ์สวัสดิ์ ตันวิสุทธิ ที่ ๒	
		นายแพทย์ปัจจุบัน เหมหงษา ที่ ๓ กรมสนับสนุนบริการสาธารณสุขที่ ๔	
		กระทรวงสาธารณสุข ที่ ๔	จำเลย

เรื่อง ละเมิด เรียกค่าเสียหาย

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๔๖ โจทก์ที่ ๒ มารดากับนายไชยา ประดิธนาบิดาโจทก์ที่ ๑ พาโจทก์ที่ ๑ ไปตรวจรักษาโรคฟันที่โรงพยาบาลชุมชนสง จังหวัดนครสวรรค์ โดยจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นทันตแพทย์ประจำโรงพยาบาลชุมชนสงเป็นผู้ทำการตรวจโรคฟันให้แก่โจทก์ที่ ๑ อ้างว่า โจทก์ที่ ๑ มีฟันหลายซี่จะต้องทำการรักษาโดยการอุดฟันและจำเลยที่ ๑ เป็นผู้อุดฟันให้แก่โจทก์ที่ ๑ ขณะที่ทำการอุดฟันให้แก่โจทก์ที่ ๑ นั้น แกดุดฟันเฉย ๆ ไม่ได้ให้ยาอะไรเลย แต่เนื่องจากโจทก์ที่ ๑ ร้องเสียงดังและตื่นมากจึงมัดแขนขาไม่ให้โจทก์ที่ ๑ ตื่นรบกวนขณะทำการอุดฟัน ซึ่งขณะที่อุดฟันโจทก์ที่ ๑ คงร้องเสียงดังมากแล้วก็เจ็บเป็นระยะตลอดเวลา จนครั้งสุดท้ายโจทก์ที่ ๑ เจ็บไป จำเลย

ที่ ๑

-๘ (๓๑ ทวี)

สำหรับศาลใช้

- ๒ -

ที่ ๑ คิดว่าโจทก์ที่ ๑ คงร้องและยื่นรธนชดเชยขึ้นมากจนเหนื่อยจึงหนีกลับไป จำเลยที่ ๑ จึงอุทธรณ์ต่อไปจนเสร็จ หลังจากนั้นจึงเพิ่งสังเกตเห็นถึงรายละเอียดปกปิดปากของโจทก์ที่ ๑ ซัดเชียว จึงแจ้งกับที่มดขรรษาโจทก์ที่ ๑ ออก จึงเห็นว่าโจทก์ที่ ๑ ตัวเชียวแล้ว จึงนำโจทก์ที่ ๑ เข้าห้องฉุกเฉิน ต่อมาโรงพยาบาลชุมแสงส่งตัวโจทก์ที่ ๑ ไปรักษาที่โรงพยาบาลสวรรค์ประชารักษ์ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า ไม่ปรากฏว่าอาการดีขึ้น สมองยังคงใช้งานไม่ได้ แขนขามือเท้าเกร็งตลอดเวลา ไม่รู้สึกตัว ตาบอดหูหนวกพูดไม่ได้ ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ต้องใส่ท่อช่วยการหายใจ ไม่สามารถรับประทานอาหารเองได้ ต้องให้อาหารทางสายยาง โจทก์ที่ ๑ ได้รับบาดเจ็บสาหัส กลายเป็นพิการทางสมองต้องทุพพลภาพตลอดชีวิต ทั้งนี้โดยจำเลยที่ ๑ กระทำด้วยเจตนาประมาทเลินเล่อเนื่องจากจำเลยที่ ๑ เป็นทันตแพทย์ผู้ประกอบวิชาชีพซึ่งจะต้องมีระดับการใช้ความระมัดระวังที่สูงกว่าระดับมาตรฐานวิญญูชนทั่วไป โดยวิสัยและพฤติการณ์ย่อมต้องรู้ว่า การทำการอุดฟันโจทก์ที่ ๑ ซึ่งเป็นเหล็กอายุเจียง ๓ ขวบด้วยเครื่องมือทำฟันที่มีเสียงดังและอุปกรณ์ที่มองดูน่ากลัวในการตรวจครั้งแรวย่อมจะหาไม่ได้ เนื่องจากเด็กทุกคนจะตื่นกลัว รวยทั้งกลัวแพทย์ซึ่งเป็นคนแปลกหน้า จำเลยที่ ๑ โดยวิสัยและพฤติการณ์ของทันตแพทย์ย่อมจะต้องพูดจูงใจความคุ้นเคยให้กับโจทก์ที่ ๑ จนเกิดความคุ้นเคยและยอมให้ทำการรักษา ไม่ว่าจะเป็นการรักษาครั้งแรกหรืออาจจะเลื่อนไปทำการรักษาในวันต่อไป แต่จำเลยที่ ๑ หาได้ทำเช่นนั้นไม่ กลับยังฉวยโอกาสทำการอุดฟันโจทก์ที่ ๑ ทั้ง ๆ ที่มีความตื่นกลัว เจ็บปวดจนร้องไห้และชดเชย

/ดิ้นรน

สำนักงานอัยการ

๖ (๓๓ ทวิ)

- ๓ -

ดันรนต่อสู้ รวมทั้งจิตใจทักที่ ๑ มัดแขนมัดขานไม่สามารถเห็นความผิดปกติที่เกิดขึ้นกับ
 ข้างกายใจทักที่ ๑ ได้ในระหว่างที่อุดฟัน จนเป็นเหตุให้ใจทักที่ ๑ หยุดหายใจ หัวใจหยุด
 เต้น สมองขาดออกซิเจนเป็นเวลานานจนตัวเขียว เพราะไม่ได้รับความช่วยเหลือทันเวลาที่
 เป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสมที่ทันตแพทย์หรือผู้ประกอบวิชาชีพแพทยทั่วไประปฏิบัติ จึงมี
 หน้าที่ต้องใช้ความระมัดระวังตามมาตรฐานอย่างมืออาชีพ โดยวิสัยและพฤติกรรมของตน
 แพทย์ต้องให้ยาระงับความรู้สึกแก่ใจทักที่ ๑ เพื่อให้ไม่ให้เกิดความเจ็บปวด หรือตื่นกลัวจน
 ช็อคถึงขั้นหยุดหายใจ รวมทั้งต้องเฝ้าดูความผิดปกติที่อาจเกิดขึ้นระหว่างทำการอุดฟัน
 โดยภาวะใจทักที่ ๑ เป็นเด็ก อายุยังน้อยและเพิ่งอุดฟันเป็นครั้งแรกก็ถูกบังคับใจจับมัด
 ทำการอุดฟัน แต่จำเลยที่ ๑ หาได้ให้ความระมัดระวังตามวิสัยและพฤติกรรมเช่นว่านี้ไม่
 คงทำการอุดฟันต่อไปจนเสร็จโดยไม่ได้สังเกตถึงความผิดปกติของใจทักที่ ๑ แต่อย่างใด
 จนเป็นเหตุให้ใจทักที่ ๑ หยุดหายใจเป็นเวลานานจนตัวเขียว จึงเพิ่งสังเกตเห็นจึงแก้มัด
 ออกซิเจนแล้วหายใจไม่ได้ จึงทำการช่วยเหลือซึ่งช้าเกินควรจนใจทักที่ ๑ สมองขาด
 หน้าที่ของรัฐประจำอยู่โรงพยาบาลชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์ เป็นผู้อยู่ได้บังคับบัญชาและ
 อยู่ในความรับผิดชอบโดยตรงของจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ โดยจำเลยที่ ๕ เป็นนิติบุคคล
 และเป็นผู้บังคับบัญชาของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ จำเลยทั้งห้าจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย

/เพื่อ

D (๓๑ ทวี)

สำหรับศาลใช้

- ๔ -

เพื่อการระมัดระวังแก่โจทก์ทั้งสอง ขอให้บังคับจำเลยทั้งห้าร่วมกันหรือแทนกันชดใช้เงินให้แก่โจทก์ทั้งสองจำนวน ๑๒,๙๑๕,๐๐๐ บาทพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป

ก่อนจำเลยทั้งห้ายื่นคำให้การ โจทก์ขอถอนฟ้องจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ ศาลอนุญาตให้จำหน่ายคดีเฉพาะจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ จากสารบบความ

จำเลยที่ ๕ ให้การว่า โจทก์ที่ ๑ เป็นคนไข้และเข้ารับการดูแลรักษาจากเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลชุมแสงเป็นประจำตั้งแต่วันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ ตลอดมา รวมทั้งให้ความรู้ในการระวังรักษาฟันของโจทก์ที่ ๑ เพื่อไม่ให้ฟันผุและผลเสียของฟันผุโดยทันตแพทย์ ทั้งทันตแพทย์ได้แจกแปรงสีฟันเด็ก รวมทั้งสอนวิธีแปรงฟันให้กับโจทก์ที่ ๑ ด้วย โจทก์ที่ ๑ จึงมีความคุ้นเคยกับเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาล ไม่ว่าจะแพทย์ ทันตแพทย์ พยาบาล รวมทั้งสถานที่ของโรงพยาบาลเป็นอย่างดี จนไม่น่าที่จะทำให้เกิดอาการตื่นตกใจกลัว เหตุคดีนี้ เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๔๖ โจทก์ที่ ๒ และนายไชยาบิดาโจทก์ที่ ๑ ร่วมกันพาโจทก์ที่ ๑ มาขอรับบริการเนื่องจากมีอาการปวดฟันมากตั้งแต่คืนวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๖ เจ้าหน้าที่ทำการตรวจฟันโจทก์ที่ ๑ พบว่ามีฟันผุหลายซี่ บิดาโจทก์ที่ ๑ ขอให้ทำฟันให้แก่โจทก์ที่ ๑ นางสาววิลาสินี แก้วเขียว เจ้าพนักงานทันตสาธารณสุขทำการอุดฟันในตำแหน่งที่ ๘๕ ให้ภายใต้การควบคุมของจำเลยที่ ๑ โดยก่อนอุดฟันได้อธิบายวิธีการอุดฟันให้แก่โจทก์ที่ ๑ ทราบ ในระหว่างอุดฟัน นางวิลาสินีได้ชวนให้โจทก์

/ที่ ๑

O (๓๑ ทวี)

สำหรับศาลใต้

- ๔ -

ที่ ๑ พุดหุย ปลอบโยนตลอดเวลา พร้อมทั้งคอยระมัดระวังไม่ให้เกิดอันตรายแก่โจทก์
ที่ ๑ ด้วยความรอบคอบเป็นพิเศษ ระหว่างการให้บริการทำฟันดังกล่าว โจทก์ที่ ๑ ไม่ให้
ความร่วมมือ โดยขณะนำหัวกรอฟันเข้าไปกรอฟันในช่องปาก โจทก์ที่ ๑ จะร้องมากและ
ตื่นไปมา แม้ว่าผู้ช่วยทันตแพทย์จะช่วยปลอบโยนประคับประคองก็ไม่หยุดตื่น ซึ่งหาก
ปล่อยไว้อาจทำให้เกิดอันตรายเป็นบาดแผลในช่องปากได้ เจ้าหน้าที่จึงแจ้งให้บิดาโจทก์
ที่ ๑ ทราบ และได้รับอนุญาตจากบิดาโจทก์ที่ ๑ ให้ใช้ที่หนีคิ้วเพื่อป้องกันอันตรายอันอาจ
เกิดกับโจทก์ที่ ๑ หลังจากนั้นนางสาววิลาสินีทำการรักษาฟันผู้โดยการอุดฟันจนใกล้เสร็จใช้
เวลาประมาณ ๒๐ นาที จำเลยที่ ๑ เข้าไปตรวจสอบแล้วพบว่า โจทก์ที่ ๑ มีฟันผุต่อ
เนื่องในตำแหน่งที่ ๘๔ ซึ่งหากทำการรักษาต่อไปในทันทีจะใช้เวลาไม่นานนัก และจะทำ
ให้โจทก์ที่ ๑ หายจากอาการปวดฟันในเบื้องต้น ประกอบกับนางสาววิลาสินีทำฟันมานาน
แล้ว จำเลยที่ ๑ จึงทำการอุดฟันให้โจทก์ที่ ๑ ต่อไป ในระหว่างกรอฟันดังกล่าวพบว่า มี
รอยผุกรุลามไปถึงฟันในตำแหน่งที่ ๘๓ อันเป็นสาเหตุของการปวดฟัน ขณะนั้นโจทก์ที่ ๑
ไม่มีอาการผัดปกติ ยังสามารถโต้ตอบและรู้สึกตัว การทำฟันให้โจทก์ที่ ๑ ต่อไปจะเป็น
ประโยชน์ต่อโจทก์ที่ ๑ มากกว่าการปล่อยให้โจทก์ที่ ๑ จำเลยที่ ๑ จึงทำการกรอฟันซี่ดังกล่าว
ด้วย ขณะทำการกรอฟัน โจทก์ที่ ๑ จะร้องและขยับตัวไปมา เมื่อหยุดกรอฟันก็หยุดร้อง
และหยุดตื่น อันเป็นอาการปกติของเด็กในการทำฟัน จำเลยที่ ๑ ใช้เวลากรอฟันทั้งสองซี่
ประมาณ ๑๔ ถึง ๒๐ นาที ในช่องปากไม่มีเลือดออก ไม่มีเสมหะ น้ำจากการกรอฟันไม่

/มาก

O (๓๑ ทวี)

สำหรับศาลใช้

- ๖ -

มาก ไม่มีเศษฟันชิ้นใหญ่ลงไปในลำคอ ไจท์ที่ ๑ ยังคงเคลื่อนตามองไปมาตามปกติ เมื่อ
 กรอฟันจนเสร็จ ใช้เวลาไม่มาก ระหว่างการอุดฟัน ไจท์ที่ ๑ หายใจปกติ ไม่มีอาการ
 สะอึก ไม่ต่ำล็ก ไม่มีเมื่อตอยก ไม่มีเสมหะ เมื่อนำแผ่นโลหะยึดรอยฉีกฟันออกจากเลข
 ที่ ๑ พบว่า เหงือกและเนื้อเยื่อในช่องปากมีอาการชืดผืดปกติ ไจท์ที่ ๑ ไม่รู้สึกตัว จึงรีบ
 นำตัวไจท์ที่ ๑ ไปห้องฉุกเฉิน ทำการตรวจรักษาพบว่า ไจท์ที่ ๑ ไม่หายใจ ไม่มี
 อาการเต้นของหัวใจ ม่านตาไม่ตอบสนองต่อแสง ให้การรักษาการฉีดยากระตุ้นหัวใจ นวด
 หัวใจ และให้ออกซิเจน จนสัญญาณชีพจรของไจท์ที่ ๑ ดีขึ้น จากการเฝ้าสังเกตอาการ
 เห็นว่า อาการของไจท์ที่ ๑ ไม่ดีขึ้น จึงส่งตัวไปรักษาที่โรงพยาบาลสวรรค์ประชารักษ์
 และโรงพยาบาลพระมงกุฎ อาการของไจท์ที่ ๑ ภายหลังเกิดเหตุแล้ว ไจท์ที่ ๑ สมอง
 ชาติออกซิเจนเป็นมุลเคลสมองดีการ พยายาม หูหนวกพูดไม่ได้ไม่สามารถช่วยตัวเองได้
 ต้องได้รับความเฝ้าระวังทุกขัณทรมานอย่างแสนสาหัสและทุพพลภาพตลอดชีวิต การให้การ
 รักษาไจท์ที่ ๑ เป็นไปอย่างรวดเร็วและการและหลักวิชาชีพของทันตแพทย์ทุกประการ ทั้ง
 เกี่ยวกับการดูแลเด็ก การทำกริ่งระหว่งและหรือระยะเวลาทำฟันสำหรับเด็ก การห่อตัว
 เพื่อประโยชน์ของไจท์ที่ ๑ จำเลยที่ ๑ มิได้ประมาทเลินเล่อแต่อย่างใด ซึ่งมีได้นั่งนอนใจ
 ให้การช่วยเหลือแก่ไจท์ทั้งสองอย่างเต็มที่เต็มความสามารถ ไม่ว่าจะรักษา การช่วย
 เหลือค่าใช้จ่าย ทั้งได้ตั้งคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงก็ไม่ปรากฏว่า จำเลยที่ ๑
 ปฏิบัติหน้าที่ผิดหลักวิชาการหรือหลักวิชาชีพของทันตแพทย์ ไม่อาจอธิบายเหตุที่แน่ชัดได้

ว่า

ว่า เกิดจากสาเหตุใด อาการของโจทก์ที่ ๑ ที่เกิดขึ้นจึงเป็นเหตุสุดวิสัยที่ไม่อาจป้องกันได้
 จำเลยที่ ๕ จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสอง ค่าเสียหายที่โจทก์อ้าง เป็นการคาดเดาเอาเอง
 ปราศจากมูลฐานที่อาจอ้างได้ หากมีรายได้ในขนาดของโจทก์ที่ ๑ ไม่ควรเกิน ๑๐๐,๐๐๐
 บาท ค่าจ้างเลี้ยงและค่าดูแลรักษาโจทก์ที่ ๑ ไม่เคยมีการจ้าง ค่าเสียหายจากการทน
 ทุกข์ทรมานไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ค่าอุปการะเลี้ยงดูโจทก์ที่ ๒ ไม่ควรเกิน ๓๖๖,๐๐๐
 บาท ขอให้ยกฟ้อง

พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่โจทก์จำเลยนำเสนอและไม่ได้แย้ง
 กันว่า เมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๖ โจทก์ที่ ๑ และนายไชยาบิดาโจทก์ที่ ๑ นำโจทก์
 ที่ ๑ ไปตรวจรักษาโรคฟันที่โรงพยาบาลชุมแสงด้วยเหตุโจทก์ที่ ๑ ปวดฟัน เจ้าหน้าที่ได้
 ตรวจฟันโจทก์ที่ ๑ พบว่ามีฟันผุหลายซี่ นางสาววิลาสินี เจ้าพนักงานทันตสาธารณสุขทำ
 การอุดฟันในตำแหน่งที่ ๘๕ ให้โจทก์ที่ ๑ โดยมีจำเลยที่ ๑ ทันตแพทย์ประจำโรงพยาบาล
 ชุมแสงเป็นผู้ดูแล ขณะที่นางสาววิลาสินีกรอฟัน โจทก์ที่ ๑ จะร้องและดัดฟัน จึงไปขออนุญาต
 บิดาโจทก์ที่ ๑ ใช้ที่พ่อตัวเด็กในเอกสารและถูกฟัน บิดาโจทก์ที่ ๑ อนุญาต นางสาว
 วิลาสินีจึงถอดตัวโจทก์ที่ ๑ และทำการอุดฟันตำแหน่งที่ ๘๕ จนเสร็จแล้วจำเลยที่ ๑ ทำ
 การอุดฟันตำแหน่งที่ ๘๘ โดยกรอฟันประมาณ ๑๐ นาที ก็พบว่าฟันตำแหน่งที่ ๘๘ ผุ
 ลามไปด้านข้างที่ฟันตำแหน่งที่ ๘๖ ด้วยจึงทำการกรอฟันตำแหน่งที่ ๘๖ ไปด้วย เพื่อจะ
 ได้อุดให้ไปในคราวเดียวกัน เมื่อกรอฟันทั้งสองซี่เสร็จโจทก์ที่ ๑ เริ่มมีอาการง่วงนอนไม่

D (๓๑ ทวี)

สำหรับศาลใช้

- ๘ -

ร้อง จำเลยที่ ๑ อุดฟันซี่ที่ ๘๓ ก่อนแล้วอุดฟันซี่ที่ ๘๔ จนเสร็จกำลังจะถอนเครื่องมือ
 ครอบฟัน จำเลยที่ ๑ สังเกตเห็นเหงือกและเนื้อเยื่อในช่องปากของโจทก์ที่ ๑ ซีดผิดปกติ
 จึงให้นางสาวเปรมใจ รักษาตวันวงษ์พนักงานผู้ช่วยทันตกรรมไปเรียกพยาบาลห้องฉุกเฉินและ
 แกะที่ห่อตัวโจทก์ที่ ๑ ออก โดยโจทก์ที่ ๑ ไม่รู้สึกตัว มีอาการตัวอ่อนปวกเปียกจึงรีบนำ
 ไปที่ห้องฉุกเฉินซึ่งอยู่ติดกับห้องทันตกรรมทำการตรวจรักษาพบว่า โจทก์ที่ ๑ ไม่หายใจ
 แล้ว ไม่มีอาการเต้นของหัวใจ ม่านตาไม่ตอบสนองต่อแสง แพทย์ทำการรักษาโดยฉีดยา
 กระตุ้นหัวใจ นวดหัวใจ และให้ออกซิเจน จนสัญญาณชีพจรของโจทก์ที่ ๑ ดีขึ้น แต่
 โจทก์ที่ ๑ สมองพิการแล้ว ตามยอดหูหนวก พูดไม่ได้ ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้
 ทุพพลภาพตลอดชีวิต ปัญหาวินิจฉัยว่า จำเลยที่ ๑ ทำการรักษาโจทก์ที่ ๑ ด้วยความ
 ประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้โจทก์ที่ ๑ เป็นบุคคลพิการทุพพลภาพตลอดชีวิตหรือไม่ ใน
 ปัญหาดังกล่าว สาเหตุที่เกิดเหตุคดีนี้เป็นเพราะเหตุใดนั้น ได้ความจากคำเบิกความของ
 นายแพทย์พิชัย อมรประเสริฐสุข แพทย์โรงพยาบาลสวรรค์ประชารักษ์ ซึ่งเป็นกุมารแพทย์
 รักษาเกี่ยวกับโรคเด็กและเป็นผู้รับตัวโจทก์ที่ ๑ มารักษาตัวจากโรงพยาบาลชุมแสงว่า เมื่อ
 วันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๔๖ โรงพยาบาลชุมแสงส่งตัวโจทก์ที่ ๑ มาที่โรงพยาบาลสวรรค์
 ประชารักษ์ให้พยาบาลทำการตรวจรักษาต่อ ในขณะที่แรกรับตัวโจทก์ที่ ๑ วั้นั้น โจทก์ที่ ๑
 มีอาการไม่รู้สึกตัว หายใจได้เองบ้างเนื่องจากผ่านการดูแลที่ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล
 ชุมแสงมาแล้ว มีการใส่ท่อหายใจมาด้วย และสามารถขยับแขนขาได้เล็กน้อย ผ่านตามี

๐ (๓๑ ทวี)

สำหรับศาลใช้

- ๙ -

ปฏิกิริยาตอบสนองต่อแสงซ้ำชนิดหนึ่ง ส่วนหูได้ยินหรือไม่ไม่สามารถประเมินได้ มีข้อมูลประวัติการรักษาจากโรงพยาบาลชุมแสงว่า โจทก์ที่ ๑ มีอาการป่วยขณะอดพื้นที่โรงพยาบาลชุมแสง หยุดหายใจ ๒ ถึง ๓ นาที ได้มีการอุ้มไปห้องฉุกเฉิน เด็กไม่หายใจวัดชีพจรไม่ได้ ขณะเกิดเหตุการณ์ที่เริ่มมีอาการดังกล่าวจนส่งมายังโรงพยาบาลสวรรค์ประชารักษ์เป็นเวลาประมาณ ๒ ชั่วโมงครึ่ง ในเบื้องต้นที่ทำการตรวจรักษาอาการโจทก์ที่ ๑ น่าจะเกิดจากอาการที่สมองขาดออกซิเจนจากการหยุดหายใจหรือสาเหตุอื่นก็ตามเป็นเหตุให้ออกซิเจนในร่างกายไม่พอเพียงพอจะไปเลี้ยงสมอง โดยโจทก์ที่ ๑ เป็นเด็กอายุ ๓ ขวบเศษ หากสมองขาดออกซิเจนประมาณ ๔ ถึง ๕ นาทีก็มีอาการดังกล่าวได้ ในกรณีที่หัวใจหยุดเต้นไม่สามารถส่งเลือดไปเลี้ยงร่างกายในส่วนต่าง ๆ ได้ นั้น จะต้องมีการประคองชีวิตขั้นพื้นฐาน โดยทำภายใน ๔ นาทีหลังจากหัวใจหยุดเต้น ได้รับความโจทก์ที่ ๑ อยู่ ๔ วัน ญาติต้องการทราบสาเหตุการเจ็บป่วยที่แท้จริงจึงส่งตัวต่อไปรักษาที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า ในการประคองชีวิตขั้นพื้นฐานนั้น จำเลยที่ ๑ เบิกความว่า พยานไม่ได้ปฐมพยาบาลโจทก์ที่ ๑ ในเบื้องต้น เนื่องจากเห็นว่า ห้องฉุกเฉินมีอุปกรณ์การช่วยหายใจเครื่องมือเครื่องมือพร้อม และผู้เชี่ยวชาญพร้อมกว่า พยานจับทันตแพทย์ศาสตร์ ผ่านการอบรมการช่วยฟื้นคืนชีพขั้นพื้นฐานมาแล้ว ขณะเกิดเหตุโจทก์ที่ ๑ นัยน่าจะหลับ โดยขณะนั้นพยานมี

อาการตกใจมาก โดยไม่เคยพบเหตุการณ์อย่างนั้นมาก่อน ได้เรียกชื่อเล่นโจทก์ที่ ๑ แล้วแต่
ก็ไม่รู้สึกตัว ดังนั้น โจทก์ที่ ๑ จึงไม่รู้สึกตัวและไม่หายใจตั้งแต่เมื่อกรอพันหมายเลข ๘๓

0 (๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๑๐ -

และ ๘๔ เสร็จ และเริ่มทำงานอุดฟันสองซี่ดังกล่าวนั่นเอง สาเหตุที่โจทก์ที่ ๑ หยุดหายใจ ต้องเกิดระหว่างการรักษาฟันโจทก์ที่ ๑ ซึ่งเป็นการปฏิบัติหน้าที่ของจำเลยที่ ๑ และเข้ารับช่วงทำการอุดฟันต่อจากที่นางสาววิลาสินีทำการอุดฟันตำแหน่งที่ ๘๔ เสร็จแล้ว โดยโจทก์ที่ ๑ ยังอยู่ในลักษณะห่อตัวอยู่ ซึ่งในการรับการรักษาให้โจทก์ที่ ๑ นั้นปรากฏจากท่าเบิกความของจำเลยที่ ๑ ว่า จำเลยที่ ๑ มิได้ดำเนินการแต่แรก ทั้งนี้โดยหน้าที่แล้วจะเป็นหน้าที่ของจำเลยที่ ๑ กรอฟันและอุดฟันให้กับโจทก์ที่ ๑ แต่มีข้อตกลงกันในระหว่างที่ทำงานว่า หากใครไปถึงที่ทำงานก่อนก็ให้ทำการกรอและอุดฟันให้คนไข้ไปก่อน ซึ่งในวันเกิดเหตุนางสาววิลาสินีไปถึงที่ทำงานก่อนพยาน นางสาววิลาสินีจึงเป็นผู้กรอฟันและอุดฟันโจทก์ที่ ๑ ในครั้งแรก พอจำเลยที่ ๑ ได้ยินเสียงโจทก์ที่ ๑ ร้องจึงออกจากห้องทำงานไปดูเห็นโจทก์ที่ ๑ ร้องและดิ้น เกรงว่าอุปกรณ์จะทำอันตรายแก่เด็กจึงขออนุญาตผู้ปกครองโจทก์ที่ ๑ ห่อตัว ดังนั้นการตรวจอาการเบื้องต้น จำเลยที่ ๑ จึงมิได้เป็นผู้ตรวจ เมื่อนางสาววิลาสินีทำการกรอฟันและอุดฟันซี่ตำแหน่งที่ ๘๔ เสร็จ จำเลยที่ ๑ จึงเข้าทำงานต่อ โดยเห็นว่าฟันตำแหน่งที่ ๘๔ ผูกทำการกรอเพื่อที่จะอุด พอกรอฟันตำแหน่งที่ ๘๔ เห็นทะลุไปทางฟันตำแหน่งที่ ๘๓ ซึ่งผูกด้วยจึงทำการกรอไปพร้อมกันทั้ง ๒ ซี่จนเสร็จ จะทำการอุด โจทก์ที่ ๑ มีอาการง่วงนอน แสดงว่าการทำการรักษาของจำเลยที่ ๑ มิได้มีแผนการมาก่อน เป็นกระตัดสินใจเฉพาะหน้า ทั้ง ๆ ที่รู้อยู่แล้ว โจทก์ที่ ๑ เป็นเด็กอายุเพียง ๓ ขวบ มีอาการกลัวละไมให้ความร่วมมือโดยร้องและดิ้นเมื่อทำการกรอฟัน ซึ่งการกรอ

/ฟัน

๐ (๓๑ ทวี)

สำหรับศาลใช้

- ๑๑ -

พันทำให้เสียวฟันยอมก่อให้เกิดอาการกลัวแก่เด็กได้ การขัดฟันของโจทก์ที่ ๑ จนถึงต้องทำการฟอดตัว ซึ่งต้องห่อที่ช่วงขา ๑ ช่วง ช่วงลำตัว ๑ วง ช่วงไหล่ ๑ ช่วง และช่วงข้อมือ ๒ ข้างอีก ๑ ช่วงไว้กับแผ่นกระดาน ดังตามภาพ ปจ.๑ อันเป็นการทำให้หมดความเป็นอิสระ ดันได้เพียงเล็กน้อย ย่อมจะสร้างความกดดันเพิ่มความกลัวให้มากขึ้น ซึ่งการกรอและอุดฟันติดต่อกันถึง ๓ ซึ่งเป็นเวลาเกินกว่า ๓๐ นาทีนับว่ายาวนาน แม้จะสามารถทำได้ตามดุลพินิจของทันตแพทย์ผู้ทำการรักษา แต่ต้องพึงทราบว่า เป็นอันตรายมากกว่าการรักษาในเกณฑ์ปกติที่เด็กให้ความร่วมมือไม่ขัดขืน ซึ่งปรากฏจากคำเบิกความของนางสุชีพ เมณฑุล คนใช้ทำฟันอยู่ในห้องเดียวกันกับโจทก์ที่ ๑ กับนายจำลองที่ให้การไว้กับคณะกรรมการสอบสวนต่างว่า ขณะที่โจทก์ที่ ๑ ทำฟันได้ยินเสียงโจทก์ที่ ๑ ร้องตลอดแต่ก่อนที่พยาบาลจะอุ้มโจทก์ที่ ๑ ออกมานั้น โจทก์ที่ ๑ เจ็บเสียงไปแล้ว ขณะที่อุ้มออกมาโจทก์ที่ ๑ มีลักษณะตัวอ่อน การรักษายันอาจเกิดอันตรายนี้ จำเลยที่ ๑ รับว่า ในการรักษาฟันให้เด็กนั้น เด็กก็ยังสื่อสารไม่ค่อยรู้เรื่อง จึงต้องระมัดระวังในการทำฟันให้เด็กมาก และในการกรอฟันและอุดฟันให้โจทก์ที่ ๑ ตามหลักวิชาการแล้ว จำเลยที่ ๑ เบิกความว่า จะต้องสังเกตอาการแสดงที่ใบหน้าและลักษณะการหายใจเสมอ ความหวาดวิตกกังวลของผู้ป่วยเนื่องจากกำลังถูกทำทันตกรรมอาจก่อให้เกิดอาการเป็นลม หรือภาวะการหายใจเกิน คือ หายใจถี่เกินปกติ แต่จำเลยที่ ๑ มิได้สนใจทั้งมิได้มีการตรวจวิเคราะห์ก่อนว่าสมควรจะทำการรักษาเพียงใดจึงจะเหมาะสมกับสภาพของอาการของโรค ซึ่งโจทก์

ที่ ๑

๐ (๓๓ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๑๒ -

ที่ ๑ มารักษาเนื่องจากการปวดฟัน ดังนั้น จึงน่าจะตรวจหาสาเหตุของการปวดฟันเกิดจากฟันตำแหน่งใด นางสาววิลาสินีรักษาฟันตำแหน่งที่ ๘๕ เพราะเป็นซี่ในสุดเป็นฟันน้อยที่สุด โจงท์ที่ ๑ บังคับขึ้นจนต้องห่อตัว จำนวนที่ ๑ เข้ามารักษาต่อ เห็นฟันตำแหน่งที่ ๘๕ ใหญ่มากกว่าฟันตำแหน่งที่ ๘๔ ไม่ปรากฏว่า มีการวินิจฉัยว่า จะใช้ยาชาหรือไม่ คงทำการกรอซี่ตำแหน่งที่ ๘๔ จนไปพบซี่ตำแหน่งที่ ๘๓ ฟูอีก ก็กรอทั้งสองซี่ควบคู่กันไปจนเสร็จ มีอาการเวียนและมีลักษณะคล้ายง่วงนอน อันเป็นการสิ้นสติของโจงท์ที่ ๑ แล้วก็ยังมิได้ให้ความระมัดระวัง ตรวจดูอาการของโจงท์ที่ ๑ เสียก่อน ย่อมจะทราบได้และสามารถประคองชีวิต แต่คงทำการอุดฟันทั้ง ๒ ซี่จนแล้วเสร็จ จนเมื่อถอนเครื่องกับฟันที่ครอบฟันของโจงท์ที่ ๑ ออกจึงเห็นว่า เหงือกซิดจึงเอะใจถอดเครื่องห่อตัวออก จึงทราบว่า โจงท์ที่ ๑ ไม่หายใจแล้ว ซึ่งการที่โจงท์ที่ ๑ ไม่หายใจของโจงท์ที่ ๑ นั้นย่อมจะมีสาเหตุมาจากการที่จำนวนที่ ๑ ไม่วิเคราะห์ถึงการรักษาโจงท์ที่ ๑ ให้เหมาะสมในขั้นพื้นฐานหรือนำส่งห้องฉุกเฉินได้ทัน่วงที แต่ยังไม่และทำการรักษาในขณะที่โจงท์ที่ ๑ ชัดขึ้นไม่เสียแอมและมีความหวาดกลัว โดยทำการรักษาติดต่อกันจำนวน ๓ ซี่เป็นเวลานานเกินกว่า ๑๖ นาที ในลักษณะที่ถูกห่อตัวไม่อาจชัดเจนได้ ทำให้เกิดความกลัวและหวาดวิตกกังวลติดต่อกันเนื่องจากต้องถูกทำทันตกรรม จึงเกิดการช็อคซึ่งเป็นภาวะความผิดปกติเฉียบพลันที่มีการไหลเวียนเลือดไปเลี้ยงส่วนต่าง ๆ ของร่างกายไม่เพียงพอ ทำให้ไม่สามารถขนส่งออกซิเจนไปเลี้ยงสมอง เมื่อสมองขาดออกซิเจนประมาณ ๔ ถึง ๕ นาทีจึงเกิดอาการสิ้นสติ และ

ไม่

O (๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใต้

- ๑๓ -

ไม่หายใจในเวลาต่อมา ดังข้อสันนิษฐานของนายแพทย์พิชัยสังกล้าว่า ซึ่งจำเลยที่ ๑ สามารถที่จะใช้ความระมัดระวังปฏิบัติตามหลักวิชาการเช่นนั้นตามวิสัยของทันตแพทย์ได้ แต่หาได้ทำเช่นนั้นไม่ ฟังได้ว่า จำเลยที่ ๑ ทำการรักษาโจทก์ที่ ๑ ด้วยความประมาทเลินเล่อ เป็นเหตุให้โจทก์ที่ ๑ เป็นบุคคลพิการทุพพลภาพตลอดชีวิต ทำให้โจทก์ทั้งสองได้รับความเสียหาย จำเลยที่ ๕ จึงต้องรับผิดชอบโจทก์ทั้งสอง ปัญหาว่า โจทก์ทั้งสองเสียหายเพียงใด โดยโจทก์ที่ ๑ เรียกค่าขาดรายได้ในอนาคตของโจทก์ที่ ๑ หากโจทก์ที่ ๑ เติบโตเป็นผู้ใหญ่จะมีรายได้จากการทำงานโดยโจทก์ที่ ๑ ขอดคิดเป็นเงินเดือนในอนาคตอีก ๑๗ ปีข้างหน้า หากเติบโตใหญ่จะมีรายได้ในอัตราเงินเดือน ๑ ละ ๑๐,๐๐๐ บาท ไปจนถึงอายุ ๖๐ ปี เป็นเวลา ๔๐ ปี เป็นเงิน ๔,๘๐๐,๐๐๐ บาท เห็นว่า ไม่เป็นการแน่นอนว่า โจทก์ที่ ๑ จะสามารถประกอบอาชีพประเภทใด สามารถมีรายได้เพียงใด เมื่อคำนึงถึงค่าแรงขั้นต่ำในขณะนี้เทียบกับในอีก ๑๗ ปีเมื่อโจทก์ที่ ๑ อายุ ๒๐ ปีแล้ว สมควรกำหนดอัตรารายได้ที่โจทก์ที่ ๑ ฟังได้รับเดือนละ ๕,๐๐๐ บาทเป็นเวลา ๔๐ ปีเมื่อโจทก์ที่ ๑ ครบเกษียณอายุเป็นเกณฑ์เป็นเงิน ๒,๔๐๐,๐๐๐ บาท กับโจทก์ที่ ๒ เรียกค่าทอนทุพพลภาพที่โจทก์ที่ ๑ ได้รับทางด้านร่างกายจากการที่สมองพิการ ตามอด หูหนวกพูดไม่ได้ ขนขาเมื่อเข้าเครื่องอ ต้องถูกเจาะคอช่วยในการหายใจ ถูกฝ่าหน้าห้องเจาะกระเพาะใส่ท่ออย่างสำหรับให้อาหารเพราะเคี้ยวอาหารเองไม่ได้ ต้องทุพพลภาพตลอดชีวิต อันเป็นค่าเสียหายคิดเป็นเงินส่วนนี้จำนวน ๑,๖๐๐,๐๐๐ บาท และค่าทอนทุพพลภาพที่โจทก์ที่ ๑ ได้รับทางจิตใจ ได้

/รับ

๐ (๓๓ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๑๔ -

รับความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสเพราะเป็นคนพิการ โดยโจทก์ที่ ๑ ต้องร้องให้เพราะเจ็บปวดทรมานทุกครั้งที่ทำกรนวดร่างกายแขนขา มือและเท้า หรือแห่สายยางเพื่อดูดเสมหะที่ลำคอ เป็นที่น่าเวทนามแก่ผู้พบเห็น โดยขอจัดค่าเสียหายในส่วนนี้เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาทนั้น เห็นว่า รายการทั้งสองนี้เป็นความเสียหายแก่ร่างกายและจิตใจอันเป็นความเสียหายอันเดียวกัน เห็นควรกำหนดทั้งสองรายการให้จำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนโจทก์ที่ ๒ เรียกค่าจ้างพี่เลี้ยงและค่าดูแลรักษาโจทก์ที่ ๑ เดือนละ ๕,๐๐๐ บาทเป็นเวลา ๕๗ ปีจนถึงอายุ ๖๐ ปี เป็นเงินทั้งสิ้น ๓,๔๓๕,๐๐๐ บาทนั้น เห็นว่า เมื่อโจทก์ที่ ๑ เป็นคนพิการช่วยตัวเองไม่ได้ แม้จะมีบิดามารดาเป็นผู้อุปการะเลี้ยงดู แต่ในสภาพของโจทก์ที่ ๑ นั้นจำเป็นต้องมีพี่เลี้ยงดูแลเป็นบางครั้งและต้องทำการรักษาตามอาการ ซึ่งในส่วนนี้โจทก์ที่ ๒ พึงเรียกร้องเอาได้ แต่จำนวนเงินที่เรียกร้องมานั้น สูงเกินสมควร เมื่อเทียบกับสถานะและความจำเป็นตามฐานานุกรม สมควรกำหนดเงินในส่วนนี้เป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๒ เรียกค่าเสียหายเป็นข้อสุดท้ายในคำขอโดยได้จากการอุปการะเลี้ยงดูของโจทก์ที่ ๑ ในยามที่โจทก์ที่ ๒ ขราภาพ หากโจทก์ที่ ๑ สุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงตามปกติทั่วไปและเติบโตใหญ่มีหน้าที่ภาระงานก็สามารถเลี้ยงดูโจทก์ที่ ๒ ได้ ซึ่งโจทก์ที่ ๒ ควรได้รับค่าอุปการะเลี้ยงดูในอัตราเดือนละ ๕,๐๐๐ บาทตั้งแต่โจทก์ที่ ๑ มีอายุครบ ๒๐ ปีจนถึงอายุ ๖๐ ปีเป็นเวลาที่ต้องเลี้ยงดูโจทก์ที่ ๒ เป็นเวลา ๒๗ ปี คิดเป็นเงินส่วนนี้จำนวน ๑,๖๘๐,๐๐๐ บาท เห็นว่า ค่าอุปการะเลี้ยงดูของโจทก์ที่ ๒ อันพึงได้รับนั้นต้องพิจารณา

/ถึง

'0 (๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

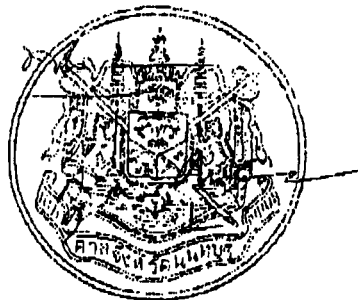
- ๑๕ -

ถึงรายได้และค่าใช้จ่ายของโจทก์ที่ ๑ กับขณะเกิดเหตุและฟ้องนั้น โจทก์ที่ ๑ อายุ ๓ ปี เศษ โจทก์ที่ ๒ อายุ ๓๒ ปี ในอีก ๑๖ ปีเศษ โจทก์ที่ ๑ มีอายุ ๒๐ ปีซึ่งโจทก์ที่ ๒ มีอายุ ๔๔ ปีเศษ ซึ่งคิดถึงโจทก์ที่ ๒ มีอายุ ๖๐ ปีแล้ว จะเป็นเวลาเพียง ๑๑ ปีเศษที่พึงได้รับ ถัดคำนวณในส่วนนี้เดือนละ ๕๐๐ บาทจึงเห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายในส่วนนี้เป็นเงิน ๗๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นค่าเสียหายที่โจทก์ที่ ๑ ได้รับเป็นเงิน ๓,๕๐๐,๐๐๐ บาท และโจทก์ที่ ๒ ได้รับ ๑,๐๗๐,๐๐๐ บาท

พิพากษาให้จำเลยที่ ๕ ชดใช้เงินให้โจทก์ที่ ๑ จำนวน ๓,๕๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จ และชดใช้ให้โจทก์ที่ ๒ จำนวน ๑,๐๗๐,๐๐๐ บาทพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จ โจทก์ทั้งสองฟ้องคดีอย่างคนอนาถาเห็นควรให้ค่าฤชาธรรมเนียมเป็นพับ แต่ให้จำเลยที่ ๕ ใช้ค่าทนายความแทนโจทก์ ๒๐,๐๐๐ บาท/

นายทวิช กำเนิดเพชร

นางสาวกุสุมา อุทาวีไล

รัฐติภา/พิมพ์